

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788828176/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

riddere med en voldsomhed og bitterhed mod Heiberg, som æggede ham til at fortsætte kampen, der nu mere og mere brejede sig om Oehlenschläger som digter i det hele. Den talentfuldste af Heibergs modstandere i Sorø var vel Wulster, den uheldigste, især på grund af en fremfusende, lidenskabelig, holdningsløs tone, Hauch; hvorfor også Heiberg gik skarpest til værks mod denne sidste. Hele denne strid blev fulgt af publikum med en iver, en interesse, en lidenskabelighed, som man må have oplevet for ret at kunne få en forestilling om. På den litterære kampplads stod slag på slag. Heiberg på den ene side og alle disse soranske kæmpere på den anden, uden at tale om en hær af udisciplinerede dagbladsstoffer, der huggede løs på Heiberg uden at give sig tid til at sigte og altså uden at ramme. Deres heftighed mødte han med satirens svøbe og fik derved latteren på sin side. Enhver ung grønskolling, enhver halvskimlet litteratus følte sig opfordret til at tiltale Heiberg, snart med tilrettevisning som til en skoledreng, snart belærende, snart med høje råb over hans dumhed. Hvor er de nu henne, alle disse små ravne, der så modige til alle tider sætter sig på den levende stridshests ryg i stedet for som andre skikkelige ravne at holde sig til det døde ådsel? Striden var i grunden en fortsættelse af den berømte strid mellem Baggese og Oehlenschläger. Heiberg havde opfyldt Baggese's spådom, da denne 1814 skrev til den unge digter:

»Den digter, der så sindrig, som beskeden,
Halv yngling end, med spæde vingeskud,
Lig dem på skuldrene af Amors brud,
Kvad digterinden denne sang heneden,
Vil engang stor, som nu alt elskelig,
På mægtige fuldvoksne gyldne vinger,
Til sargens rop, hvor E w a l d s ånd sig svinger,
Fra vore toners kampplads svinge sig –
Og fremtids genius i upartiskhed lig,
Når P s y c h e, dit os her alt rakte bæger
Bæg gravens stille Lethe vederkvæger,
S a n g d ø m m e den i live førte krig
Imellem B a g g e s e n og O e h l e n s c h l ä g e r.«